

Una democràcia d'imatges

Gràcies al boca orella insistent de la Marisa he acabat devorant *La pell freda* (Ed. La Campana) d'**Albert Sánchez Piñol**, el best-seller català dels darrers temps. Confesso que no sóc bon lector de novel·les. Quan me n'adono estic comptabilitzant les pàgines que em falten per acabar. Però l'aventura dels dos homes solitaris en una illa perduda ran l'Antàrtic i la seva lluita ferotge contra els nadius citaucats en caure la nit, ha colat ulls avall en qüestió d'hores. Apassionant, entretinguda i amb "misatge": el monstre sempre és l'altre. D'entre la dotzena de frases a subratllar –en vermell i verd!– en rescato: "Què són els nostres sentiments? Notícies que ens parlen de nosaltres"; i "Tots els ulls miren, pocs observen, molt pocs hi veuen".

Ignoro per quins set sous la darrera frase m'ha portat a rumiar sobre el cinema que mirem, no sé

si observem prou i tampoc si veiem gens. En les cartelleres senyoreja el cinema dominant: **Hollywood** amb una quota de pantalla del 80%.

Les engrunes filmiques restants són per al cinema espanyol (14%), europeu (4%) i del Tercer Món (2%). Es pot parlar de democràcia d'imatges en moviment? I l'assumpte es torna bel·ligerant quan avui

- La multiculturalitat no és problema educatiu sinó
- entre política i economia

ens omplim la boca –uns més que altres– tot parlant de la global multiculturalitat. Per cert, algú té notícies de l'existència del cinema en el menú del nostre (?) publicitat i mai prou magnificat **Fòrum de les Cultures**? En contra la suposició generalitzada que la multiculturalitat és un problema educatiu, potser convindria deixar clar que en l'origen d'aquesta multiculturalitat s'hi troba les més que problemàtiques relacions entre política i poder econòmic. Poca broma, doncs.

I que el cinema, com a fenomen social, té tres camps de significació: 1) el cognitiu-informatiu; 2) l'expressiu-emocional; i 3) el normatiu-ètic. M'assalta ara la primera frase de l'antropòleg-novel·lista Sánchez Piñol: el cinema de Hollywood "*ens parla de nosaltres*"? Quan en temps de la dictadura volíem ampliar l'espai de llibertats i d'autococoneixement recorriem als cine-clubs, refrescants oasis de la resistència. Caldrà ressuscitar els **Huracans** i **L'Esquella**?